

POROZUMIENIA MIĘDZYINSTYTUCJONALNE

POROZUMIENIE MIĘDZYINSTYTUCJONALNE MIĘDZY PARLAMENTEM EUROPEJSKIM, RADĄ UNII EUROPEJSKIEJ I KOMISJĄ EUROPEJSKĄ W SPRAWIE DYSCYPLINY BUDŻETOWEJ, WSPÓŁPRACY W KWESTIACH BUDŻETOWYCH I NALEŻYTEGO ZARZĄDZANIA FINANSAMI ORAZ W SPRAWIE NOWYCH ZASOBÓW WŁASNYCH, W TYM RÓWNIEŻ HARMONOGRAMU WPROWADZANIA NOWYCH ZASOBÓW WŁASNYCH

POROZUMIENIE MIĘDZYINSTYTUCJONALNE

z dnia 16 grudnia 2020 r.

między Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej i Komisją Europejską w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami oraz w sprawie nowych zasobów własnych, w tym również harmonogramu wprowadzania nowych zasobów własnych

PARLAMENT EUROPEJSKI, RADA UNII EUROPEJSKIEJ I KOMISJA EUROPEJSKA,

zwane dalej „instytucjami”,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 295,

UZGADNIAJĄ, CO NASTĘPUJE:

1. Celem niniejszego porozumienia jest wdrożenie dyscypliny budżetowej, poprawa funkcjonowania corocznej procedury budżetowej i współpracy między instytucjami w kwestiach budżetowych, a także zapewnienie należytego zarządzania finansami, oraz wdrożenie współpracy i ustanowienie harmonogramu wprowadzania, w okresie obowiązywania wieloletnich ram finansowych na lata 2021–2027 (zwanym dalej „WRF 2021–2027”), nowych zasobów własnych, które są wystarczające do pokrycia spłaty Instrumentu Unii Europejskiej na rzecz Odbudowy ustanowionego na mocy rozporządzenia Rady (UE) 2020/2094 ⁽¹⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie EURI”).
2. Dyscyplina budżetowa, o której mowa w niniejszym porozumieniu, obejmuje wszystkie wydatki. Niniejsze porozumienie jest wiążące dla instytucji przez cały okres jego obowiązywania. Załączniki do niniejszego porozumienia stanowią jego integralną część.
3. Niniejsze porozumienie nie zmienia odpowiednich uprawnień budżetowych i ustawodawczych instytucji, określonych w Traktatach, w rozporządzeniu Rady (UE, Euratom) 2020/2093 ⁽²⁾ (zwanym dalej „rozporządzeniem w sprawie WRF”), w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 ⁽³⁾ (zwanym dalej „rozporządzeniem finansowym”) i w decyzji Rady (UE, Euratom) 2020/2053 ⁽⁴⁾ (zwanej dalej „decyzją w sprawie zasobów własnych”) oraz pozostaje bez uszczerbku dla uprawnień parlamentów narodowych w odniesieniu do zasobów własnych.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2020/2094 z dnia 14 grudnia 2020 r. ustanawiające Instrument Unii Europejskiej na rzecz Odbudowy w celu wsparcia odbudowy w następstwie kryzysu związanego z COVID-19 (zob. s. 23 niniejszego Dziennika Urzędowego).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE, Euratom) 2020/2093 z dnia 17 grudnia 2020 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2021–2027 (zob. s. 11 niniejszego Dziennika Urzędowego).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzje nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. L 193 z 30.7.2018, s. 1).

⁽⁴⁾ Decyzja Rady (UE, Euratom) 2020/2053 z dnia 14 grudnia 2020 r. w sprawie systemu zasobów własnych Unii Europejskiej oraz uchylająca decyzję 2014/335/UE, Euratom (Dz.U. L 424 z 15.12.2020, s. 1).

4. Wszelkie zmiany w niniejszym porozumieniu wymagają wspólnego porozumienia instytucji.
5. Niniejsze porozumienie składa się z czterech części:
- część I zawiera przepisy dotyczące wieloletnich ram finansowych (WRF) oraz tematycznych i nietematycznych instrumentów szczególnych,
 - część II dotyczy współpracy międzyinstytucjonalnej w kwestiach budżetowych,
 - część III zawiera przepisy dotyczące należytego zarządzania finansami w odniesieniu do środków finansowych Unii,
 - część IV zawiera przepisy dotyczące jakości i porównywalności danych dotyczących beneficjentów w kontekście ochrony budżetu Unii.
6. Niniejsze porozumienie wchodzi w życie z dniem 16 grudnia 2020 r. i zastępuje Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽⁵⁾.

CZĘŚĆ I

WRF ORAZ INSTRUMENTY SZCZEGÓLNE

A. PRZEPISY DOTYCZĄCE WRF

7. Instytucje zapewniają, na potrzeby należytego zarządzania finansami, na ile to możliwe w czasie trwania procedury budżetowej oraz w czasie przyjmowania budżetu ogólnego Unii, pozostawienie wystarczających marginesów poniżej pułapów dla poszczególnych działów WRF, z wyjątkiem poddziału „Spójność gospodarcza, społeczna i terytorialna”.

Aktualizacja prognoz dotyczących środków na płatności

8. Co roku Komisja dokonuje aktualizacji prognoz dotyczących środków na płatności za okres co najmniej do 2027 r. W aktualizacji tej uwzględnia się wszystkie stosowne informacje, w tym również rzeczywiste wykonanie środków budżetowych na zobowiązania oraz środków budżetowych na płatności, a także prognozy dotyczące wykonania. Obejmuje ona także przepisy opracowane w celu zapewnienia uporządkowanego kształtowania się środków na płatności względem środków na zobowiązania oraz prognoz wzrostu dochodu narodowego brutto (DNB) Unii.

B. PRZEPISY DOTYCZĄCE TEMATYCZNYCH I NIETEMATYCZNYCH INSTRUMENTÓW SZCZEGÓLNYCH

Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji

9. Jeżeli spełnione są warunki uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji określone w odpowiednim akcie podstawowym, Komisja przedkłada wniosek o uruchomienie tego funduszu, a decyzja w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji jest podejmowana wspólnie przez Parlament Europejski i Radę.

Równocześnie z wnioskiem dotyczącym decyzji w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek o przesunięcie środków do odpowiednich linii budżetowych.

Przesunięcie środków związanych z Europejskim Funduszem Dostosowania do Globalizacji dokonuje się zgodnie z rozporządzeniem finansowym.

Rezerwa na rzecz solidarności i pomocy nadzwyczajnej

10. Jeżeli Komisja uzna, że spełnione są warunki uruchomienia rezerwy na rzecz solidarności i pomocy nadzwyczajnej, przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek dotyczący przesunięcia środków z tej rezerwy do odpowiednich linii budżetowych zgodnie z rozporządzeniem finansowym.

Decyzja w sprawie uruchomienia kwot zgodnie z art. 9 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie WRF podejmowana jest wspólnie przez Parlament Europejski i Radę na wniosek Komisji zgodnie z odpowiednim aktem podstawowym.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

Przed przedstawieniem jakiegokolwiek wniosku o przesunięcie środków z rezerwy na rzecz solidarności i pomocy nadzwyczajnej na pomoc na podstawie art. 9 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie WRF, Komisja bada możliwość realokacji środków.

Pobrewitowa rezerwa dostosowawcza

11. Jeżeli spełnione są warunki uruchomienia pobrewitowej rezerwy dostosowawczej określone w odpowiednim instrumencie, Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek dotyczący przesunięcia środków do odpowiednich linii budżetowych.

Przesunięć środków związanych z pobrewitową rezerwą dostosowawczą dokonuje się zgodnie z rozporządzeniem finansowym.

Jednolity margines

12. Komisja może zaproponować uruchomienie kwot odpowiadających całości lub części marginesów, o których mowa w art. 11 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) i c) rozporządzenia w sprawie WRF, w odniesieniu do projektu budżetu lub projektu budżetu korygującego. Uruchomienie wszelkich kwot, o których mowa w art. 11 ust. 1 akapit pierwszy lit. c) tego rozporządzenia, proponowane jest przez Komisję po dokładnym przeanalizowaniu wszystkich innych możliwości finansowych.

Kwoty te mogą zostać uruchomione przez Parlament Europejski i Radę w ramach procedury budżetowej określonej w art. 314 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).

Instrument elastyczności

13. Komisja przedkłada wniosek w sprawie uruchomienia instrumentu elastyczności po zbadaniu wszystkich możliwości realokacji środków w ramach działu wymagającego dodatkowych wydatków.

We wniosku tym określa się potrzeby wymagające sfinansowania oraz kwotę. Taki wniosek można przedstawić w odniesieniu do projektu budżetu lub projektu budżetu korygującego.

Instrument elastyczności może zostać uruchomiony przez Parlament Europejski i Radę w ramach procedury budżetowej określonej w art. 314 TFUE.

CZĘŚĆ II

POPRAWA WSPÓŁPRACY MIĘDZYINSTYTUCJONALNEJ W KWESTIACH BUDŻETOWYCH

A. PROCEDURA WSPÓŁPRACY MIĘDZYINSTYTUCJONALNEJ

14. Szczegółowe postanowienia dotyczące współpracy międzyinstytucjonalnej w trakcie procedury budżetowej określono w załączniku I.

15. Zgodnie z art. 312 ust. 5 TFUE instytucje podejmują wszelkie środki niezbędne do ułatwienia przyjęcia nowych WRF lub ich rewizji, zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą, o której mowa w art. 312 ust. 2 TFUE. Takie środki będą obejmować regularne spotkania i wymianę informacji między Parlamentem Europejskim i Radą, oraz, z inicjatywy Komisji, spotkania przewodniczących instytucji jak określono w art. 324 TFUE, w celu popierania uzgodnień i zbliżania stanowisk instytucji. W przypadku przedstawienia wniosku w sprawie nowych WRF lub w sprawie ich istotnej rewizji, instytucje będą dążyć do dokonania szczegółowych ustaleń dotyczących ich współpracy i dialogu podczas całej procedury prowadzącej do jego przyjęcia.

Przejrzystość budżetu

16. Komisja przygotowuje coroczne sprawozdanie towarzyszące budżetowi ogólnemu Unii, zawierające dostępne niepublucyjne informacje dotyczące:

- a) aktywów i pasywów Unii, w tym wynikających z operacji zaciągania i udzielania pożyczek prowadzonych przez Unię zgodnie z jej uprawnieniami na mocy Traktatów;

- b) dochodów, wydatków, aktywów i pasywów Europejskiego Funduszu Rozwoju ⁽⁶⁾, Europejskiego Instrumentu Stabilności Finansowej, Europejskiego Mechanizmu Stabilności oraz innych ewentualnych przyszłych mechanizmów;
- c) wydatków ponoszonych przez państwa członkowskie w ramach wzmocnionej współpracy w zakresie, w jakim nie są one ujęte w budżecie ogólnym Unii;
- d) wydatków klimatycznych, na podstawie skutecznej metodyki określonej przez Komisję oraz, w stosownych przypadkach, zgodnie z prawodawstwem sektorowym, na potrzeby monitorowania wydatków klimatycznych i ich wykonania z myślą o osiągnięciu celu ogólnego zakładającego, że co najmniej 30 % łącznej kwoty budżetu Unii i wydatków z Instrumentu Unii Europejskiej na rzecz Odbudowy zostanie przeznaczony na wspieranie realizacji celów klimatycznych, z uwzględnieniem skutków stopniowego wycofywania finansowania w ramach Instrumentu Unii Europejskiej na rzecz Odbudowy oraz z rozróżnieniem, tam gdzie jest to wykonalne, między łagodzeniem zmiany klimatu a przystosowaniem się do niej.

W przypadku niewystarczających postępów w osiąganiu celu dotyczącego wydatków klimatycznych w ramach co najmniej jednego spośród odnośnych programów, instytucje, zgodnie z ich obowiązkami instytucjonalnymi i odpowiednim prawodawstwem, przeprowadzą wzajemne konsultacje w sprawie odpowiednich środków, jakie należy podjąć w celu zapewnienia, aby wydatki Unii na cele klimatyczne podczas całego okresu obowiązywania WRF 2021–2027 odpowiadały co najmniej 30 % łącznej kwoty budżetu Unii i wydatków w ramach Instrumentu Unii Europejskiej na rzecz Odbudowy;

- e) wydatków przyczyniających się do powstrzymania i odwrócenia utraty różnorodności biologicznej, na podstawie skutecznej, przejrzystej i kompleksowej metodyki określonej przez Komisję, we współpracy z Parlamentem Europejskim i Radą, oraz, w stosownych przypadkach, zgodnie z prawodawstwem sektorowym, z myślą o dążeniu do osiągnięcia celu zakładającego przeznaczenie w 2024 r. 7,5 %, a w 2026 r. i 2027 r. po 10 % rocznych wydatków w ramach WRF na cele związane z różnorodnością biologiczną, przy jednoczesnym uwzględnieniu istnienia nakładających się na siebie aspektów celów klimatycznych i dotyczących różnorodności biologicznej;
- f) promowania równości kobiet i mężczyzn, a także praw i równości szans dla wszystkich w całym okresie realizacji i monitorowania odnośnych programów, a także uwzględniania tych celów oraz aspektu płci, w tym również poprzez usprawnienie oceny wpływu w aspekcie płci dokonywanej w ramach ocen skutków i ewaluacji – na podstawie ram dotyczących lepszego stanowienia prawa. Komisja zbada, w jaki sposób opracować metodykę pomiaru odnośnych wydatków na poziomie programu w WRF 2021–2027. Komisja zacznie korzystać z tej metodyki gdy tylko będzie ona dostępna. Nie później niż w dniu 1 stycznia 2023 r. Komisja wdroży tę metodykę w ramach niektórych centralnie zarządzanych programów, aby przetestować jej wykonalność. W połowie okresu rozważone zostanie, czy metodykę tę można rozszerzyć na inne programy w pozostałym okresie obowiązywania WRF 2021–2027;
- g) wdrażania celów zrównoważonego rozwoju Organizacji Narodów Zjednoczonych we wszystkich odnośnych unijnych programach objętych WRF 2021–2027.

Skuteczne metodyki, o których mowa w akapicie pierwszym lit. d) i e), będą w miarę możliwości zawierać odniesienie do wkładu z budżetu Unii na rzecz Europejskiego Zielonego Ładu, co obejmuje zasadę „niewyrządzania szkód”.

Skuteczna metodyka, o której mowa w akapicie pierwszym lit. d), będzie przejrzysta, kompleksowa, zorientowana na rezultaty i oparta na wynikach, będzie obejmować coroczne konsultacje przeprowadzane przez Komisję z Parlamentem Europejskim i Radą oraz będzie wskazywać odpowiednie środki, które należy podjąć w przypadku niewystarczających postępów w realizacji mających zastosowanie celów.

Żadna z metodyk, o których mowa w niniejszym punkcie, nie powinna prowadzić do nadmiernych obciążeń administracyjnych właścicieli projektów lub beneficjentów.

17. Komisja przygotowuje coroczne sprawozdanie dotyczące wdrażania Instrumentu Unii Europejskiej na rzecz Odbudowy. To coroczne sprawozdanie zawiera dostępne niepublne informacje dotyczące:

- aktywów i pasywów wynikających z operacji zaciągania i udzielania pożyczek prowadzonych zgodnie z art. 5 decyzji w sprawie zasobów własnych,

⁽⁶⁾ Jak określono w Umowie wewnętrznej między przedstawicielami rządów państw członkowskich Unii Europejskiej, zebranych w Radzie, w sprawie finansowania pomocy unijnej na podstawie wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020 zgodnie z umową o partnerstwie AKP–UE oraz w sprawie przydzielania pomocy finansowej dla krajów i terytoriów zamorskich, do których stosuje się część czwartą Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. L 210 z 6.8.2013, s. 1) oraz we wcześniejszych umowach wewnętrznych.

- łącznej kwoty wpływów przeznaczonych na programy Unii w ramach wdrażania Instrumentu Unii Europejskiej na rzecz Odbudowy w poprzednim roku, w podziale na programy i linie budżetowe,
- wkładu pożyczonych środków finansowych w osiągnięciu celów Instrumentu Unii Europejskiej na rzecz Odbudowy oraz określonych programów Unii.

B. WŁĄCZENIE PRZEPISÓW FINANSOWYCH DO AKTÓW USTAWODAWCZYCH

18. Każdy akt ustawodawczy dotyczący programu wieloletniego, przyjmowany zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą, zawiera przepis, w którym prawodawca określa pulę środków finansowych dostępną w ramach danego programu.

Kwota ta stanowi główną kwotę odniesienia dla Parlamentu Europejskiego i Rady podczas corocznej procedury budżetowej.

W przypadku programów, o których mowa w załączniku II do rozporządzenia w sprawie WRF, główną kwotę odniesienia automatycznie zwiększa się o dodatkowe alokacje, o których mowa w art. 5 ust. 1 rozporządzenia w sprawie WRF.

Parlament Europejski i Rada, oraz Komisja przy sporządzaniu projektu budżetu, zobowiązują się do niedopuszczenia przez cały okres trwania danego programu do odstępstwa od tej kwoty o więcej niż 15 %, chyba że pojawią się nowe, obiektywne, długoterminowe okoliczności, w odniesieniu do których podane zostanie wyraźne i precyzyjne uzasadnienie, z uwzględnieniem rezultatów uzyskanych przy realizacji danego programu, w szczególności na podstawie dokonanych ocen. Każde zwiększenie wynikające z tego rodzaju zmian nie wykracza poza pułap wyznaczony dla danego działu, bez uszczerbku dla wykorzystania instrumentów, o których mowa w rozporządzeniu w sprawie WRF oraz w niniejszym porozumieniu.

Akapit czwarty nie ma zastosowania do dodatkowych alokacji, o których mowa w akapicie trzecim.

Niniejszy punkt nie ma zastosowania do środków na spójność przyjętych zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą i wstępnie przydzielonych poszczególnym państwom członkowskim i które obejmują pulę środków finansowych na cały okres trwania danego programu ani do dużych projektów, o których mowa w art. 18 rozporządzenia w sprawie WRF.

19. Prawnie wiążące akty Unii dotyczące wieloletnich programów niepodlegających przyjęciu zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą nie zawierają „kwoty uznanej za konieczną”.

W przypadku gdy Rada chce uwzględnić finansową kwotę odniesienia, przyjmuje się, że kwota ta wskazuje na wolę prawodawcy i nie wpływa na uprawnienia budżetowe Parlamentu Europejskiego i Rady określone w TFUE. Odpowiedni przepis zostaje włączony w tym celu do wszystkich prawnie wiążących aktów Unii zawierających taką finansową kwotę odniesienia.

C. WYDATKI DOTYCZĄCE UMÓW W SPRAWIE POŁOWÓW

20. Wydatki na umowy w sprawie połowów podlegają następującym zasadom szczególnym:

Komisja zobowiązuje się regularnie informować Parlament Europejski o przygotowaniach i prowadzeniu negocjacji dotyczących umów w sprawie połowów, z uwzględnieniem skutków tych umów dla budżetu.

Instytucje zobowiązują się podjąć wszelkie starania w trakcie procedury ustawodawczej odnoszącej się do umów w sprawie połowów, aby przeprowadzać wszelkie procedury możliwie najszybciej.

Kwoty przewidziane w budżecie na nowe umowy w sprawie połowów lub przedłużenie umów w sprawie połowów, które wchodzi w życie po dniu 1 stycznia danego roku budżetowego, zapisuje się w rezerwie.

Jeżeli środki finansowe odnoszące się do umów w sprawie połowów, łącznie z rezerwą, okażą się niewystarczające, Komisja przekazuje Parlamentowi Europejskiemu i Radzie niezbędne informacje dotyczące przyczyn danej sytuacji oraz środków, które mogłyby zostać przyjęte w ramach ustanowionych procedur. W razie konieczności Komisja proponuje odpowiednie środki.

Co kwartał Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie szczegółowe informacje dotyczące realizacji obowiązujących umów w sprawie połowów oraz prognozę finansową na pozostałą część roku.

21. Bez uszczerbku dla odpowiedniej procedury regulującej negocjacje umów w sprawie połowów, Parlament Europejski i Rada zobowiązują się, w ramach współpracy budżetowej, do osiągnięcia na czas porozumienia w sprawie odpowiedniego finansowania umów w sprawie połowów.

D. FINANSOWANIE WSPÓLNEJ POLITYKI ZAGRANICZNEJ I BEZPIECZEŃSTWA (WPZiB)

22. Łączną kwotę wydatków operacyjnych na WPZiB zapisuje się w całości w jednym rozdziale budżetu zatytułowanym „WPZiB”. Kwota ta obejmuje rzeczywiste przewidywalne potrzeby, oszacowane w ramach sporządzania projektu budżetu, na podstawie prognoz sporządzanych corocznie przez Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa (zwanego dalej „Wysokim Przedstawicielem”). Dopuszcza się rozsądny margines na nieprzewidziane działania. Żadnych środków nie można zapisać w rezerwie.

23. W zakresie wydatków na WPZiB ponoszonych z budżetu Unii zgodnie z art. 41 Traktatu o Unii Europejskiej instytucje dążą, w ramach komitetu pojednawczego, o czym mowa w art. 314 ust. 5 TFUE, oraz na podstawie projektu budżetu sporządzonego przez Komisję, do osiągnięcia w każdym roku porozumienia co do kwoty wydatków operacyjnych oraz co do podziału tej kwoty pomiędzy artykuły rozdziału budżetu dotyczącego WPZiB. W razie braku porozumienia przyjmuje się, że Parlament Europejski i Rada zapisują w budżecie kwotę zawartą w poprzednim budżecie lub kwotę zaproponowaną w projekcie budżetu, w zależności od tego, która z nich będzie niższa.

Łączną kwotę wydatków operacyjnych na WPZiB rozdziela się pomiędzy artykuły rozdziału budżetu dotyczącego WPZiB zgodnie z propozycją zawartą w akapicie trzecim. Każdy artykuł obejmuje działania już przyjęte, działania przewidywane, lecz jeszcze nie przyjęte, oraz kwoty na przyszłe, tj. nieprzewidziane, działania, które Rada ma przyjąć w trakcie danego roku budżetowego.

W rozdziale budżetu dotyczącym WPZiB artykuły, w ramach których mają być ujęte działania w zakresie WPZiB, mogą mieć następujące nazwy:

- najważniejsze misje, o których mowa w art. 52 ust. 1 lit. g) rozporządzenia finansowego,
- inne misje (operacje zarządzania kryzysowego, zapobieganie konfliktom, ich rozwiązywanie i działania stabilizacyjne oraz monitorowanie i wdrażanie procesów pokojowych i procesów związanych z zapewnieniem bezpieczeństwa),
- nieprolifерacja i rozbrojenie,
- środki nadzwyczajne,
- środki przygotowawcze i środki następcze,
- specjaliści przedstawiciele Unii Europejskiej.

Na podstawie rozporządzenia finansowego Komisja posiada uprawnienia do samodzielnego dokonywania przesunięć środków pomiędzy artykułami w ramach rozdziału budżetu dotyczącego WPZiB; stosownie do tego zapewnia się elastyczność uznaną za niezbędną do szybkiej realizacji działań w ramach WPZiB. W przypadku gdyby kwota zapisana w rozdziale budżetu dotyczącym WPZiB okazała się w ciągu roku budżetowego niewystarczająca do pokrycia niezbędnych wydatków, Parlament Europejski i Rada, na wniosek Komisji, pilnie przystępują do poszukiwania rozwiązania.

24. Każdego roku Wysoki Przedstawiciel konsultuje się z Parlamentem Europejskim w sprawie dokumentu perspektywicznego, który zostaje przekazany do dnia 15 czerwca danego roku i określa główne aspekty i podstawowe wybory w zakresie WPZiB, łącznie ze skutkami finansowymi dla budżetu Unii, oceną środków wprowadzonych w roku n-1 oraz oceną koordynacji i komplementarności WPZiB z innymi zewnętrznymi instrumentami finansowymi Unii. Ponadto Wysoki Przedstawiciel zapewnia regularne informowanie Parlamentu Europejskiego poprzez wspólne spotkania konsultacyjne organizowane co najmniej pięć razy w roku, w ramach regularnego dialogu politycznego dotyczącego WPZiB, uzgadniane najpóźniej w dniu 30 listopada każdego roku. Udział w takich spotkaniach określają, odpowiednio, Parlament Europejski i Rada, z uwzględnieniem celu i charakteru informacji wymienianych podczas tych spotkań.

Komisja jest zapraszana do udziału w tych spotkaniach.

W przypadku gdy Rada przyjmie decyzję w dziedzinie WPZiB pociągającą za sobą wydatki, Wysoki Przedstawiciel natychmiast, a w każdym razie nie później niż w terminie pięciu dni roboczych, przesyła Parlamentowi Europejskiemu szacunki dotyczące przewidywanych kosztów (zwane dalej „oceną skutków finansowych”), w szczególności kosztów odnoszących się do ram czasowych, zatrudnionego personelu, korzystania z pomieszczeń i innej infrastruktury, środków transportu, potrzeb szkoleniowych i ustaleń dotyczących bezpieczeństwa.

Raz na kwartał Komisja informuje Parlament Europejski i Radę o realizacji działań w zakresie WPZiB oraz przedstawia prognozy finansowe dotyczące pozostałej części danego roku budżetowego.

E. ZAANGAŻOWANIE INSTYTUCJI W ZAKRESIE KWESTII DOTYCZĄCYCH POLITYKI ROZWOJOWEJ

25. Komisja ustanawia nieformalny dialog z Parlamentem Europejskim w zakresie kwestii dotyczących polityki rozwojowej.

CZĘŚĆ III

NALEŻYTE ZARZĄDZANIE FINANSAMI W ODNIESIENIU DO UNIJNYCH ŚRODKÓW FINANSOWYCH

A. PROGRAMOWANIE FINANSOWE

26. Komisja przedkłada dwa razy do roku – po raz pierwszy wraz z dokumentami dołączonymi do projektu budżetu, a następnie po przyjęciu budżetu ogólnego Unii – pełne programowanie finansowe dla działów 1, 2 (z wyjątkiem poddziału „Spójność gospodarcza, społeczna i terytorialna”), 3 („Działania na rzecz środowiska i klimatu” oraz „Polityka morska i rybołówstwo”), 4, 5 i 6 WRF. Programowanie to, uporządkowane według działów, obszarów polityki i linii budżetowych, powinno określać:

- a) obowiązujące prawodawstwo z rozróżnieniem na programy wieloletnie i działania roczne:
 - (i) w przypadku programów wieloletnich Komisja powinna wskazać procedurę, zgodnie z którą zostały one przyjęte (zwykła lub specjalna procedura ustawodawcza), okres ich trwania, całkowitą pulę środków finansowych oraz część przydzieloną na wydatki administracyjne;
 - (ii) w przypadku programów wieloletnich, o których mowa w załączniku II do rozporządzenia w sprawie WRF, Komisja powinna wskazać w sposób przejrzysty dodatkowe alokacje na podstawie art. 5 rozporządzenia w sprawie WRF;
 - (iii) w przypadku działań rocznych (dotyczących projektów pilotażowych, działań przygotowawczych i agencji) oraz działań finansowanych w ramach uprawnień Komisji powinna ona dostarczyć szacunki wieloletnie;
- b) wnioski ustawodawcze będące przedmiotem prac: bieżące wnioski Komisji, wraz z ostatnią aktualizacją.

Komisja powinna rozważyć sposoby powiązania programowania finansowego ze swoim programowaniem legislacyjnym, aby zapewnić bardziej precyzyjne i wiarygodne prognozy. W odniesieniu do każdego wniosku ustawodawczego Komisja powinna wskazać, czy jest on ujęty w programowaniu przedstawionym w tym samym czasie co przedstawienie projekt budżetu czy po ostatecznym przyjęciu budżetu. Komisja powinna informować Parlament Europejski i Radę w szczególności o:

- a) wszystkich nowych przyjętych aktach ustawodawczych oraz wszystkich wnioskach będących przedmiotem prac, lecz nieujętych w programowaniu przedstawionym w tym samym czasie co projekt budżetu lub po ostatecznym przyjęciu budżetu (wraz z odnośnymi kwotami);
- b) prawodawstwie przewidzianym w rocznym programie działalności legislacyjnej Komisji ze wskazaniem, czy działania te mogą mieć skutki finansowe.

W razie potrzeby Komisja powinna wskazać zmiany w programowaniu, jakie pociągną za sobą nowe wnioski ustawodawcze.

B. AGENCJE I SZKOŁY EUROPEJSKIE

27. Przed przedłożeniem wniosku dotyczącego utworzenia nowej agencji Komisja powinna sporządzić należytą, pełną i obiektywną ocenę skutków, biorąc między innymi pod uwagę niezbędną liczbę personelu o odpowiednich kwalifikacjach, aspekty dotyczące kosztów i korzyści, pomocniczość i proporcjonalność, wpływ na działania na poziomie krajowym i unijnym oraz skutki budżetowe dla danego działu wydatków. Na podstawie tych informacji oraz bez uszczerbku dla procedur ustawodawczych regulujących tworzenie agencji Parlament Europejski i Rada zobowiązują się w ramach współpracy budżetowej osiągnąć na czas porozumienie w sprawie finansowania agencji, której dotyczy wniosek.

Stosuje się następującą procedurę:

- po pierwsze, Komisja systematycznie przedstawia wszelkie wnioski dotyczące utworzenia nowej agencji podczas pierwszej rundy rozmów trójstronnych po przyjęciu jej wniosku oraz przedstawia ocenę skutków finansowych dołączaną do wniosku ustawodawczego dotyczącego utworzenia danej agencji, a także przedstawia konsekwencje jej utworzenia dla pozostałego okresu programowania finansowego,
- po drugie, w trakcie procesu ustawodawczego Komisja wspomaga prawodawcę w ocenie konsekwencji finansowych proponowanych zmian. Te konsekwencje finansowe powinny być wzięte pod uwagę podczas stosownych ustawodawczych rozmów trójstronnych,
- po trzecie, przed zakończeniem procesu ustawodawczego Komisja przedstawia uaktualnioną ocenę skutków finansowych, uwzględniającą ewentualne zmiany wprowadzane przez prawodawcę; taka końcowa ocena skutków finansowych umieszczana jest w porządku obrad ostatecznej rundy ustawodawczych rozmów trójstronnych i formalnie zatwierdzana przez prawodawcę. Umieszcza się ją również w porządku obrad następnej rundy budżetowych rozmów trójstronnych (w pilnych przypadkach w uproszczonej formie), z myślą o osiągnięciu porozumienia w sprawie finansowania,
- po czwarte, porozumienie osiągnięte podczas rozmów trójstronnych, z uwzględnieniem dokonanej przez Komisję oceny budżetowej w odniesieniu do treści procesu ustawodawczego, potwierdzone jest we wspólnym oświadczeniu. Takie porozumienie podlega zatwierdzeniu przez Parlament Europejski i Radę zgodnie z ich regulaminami wewnętrznymi.

Taka sama procedura będzie stosowana w przypadku każdej zmiany aktu prawnego dotyczącego agencji, która mogłaby mieć wpływ na zasoby danej agencji.

W przypadku znacznej zmiany zakresu zadań agencji bez zmiany aktu prawnego, na mocy którego utworzona została dana agencja, Komisja informuje Parlament Europejski i Radę, przedkładając zmienioną ocenę skutków finansowych, tak aby umożliwić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie osiągnięcie na czas porozumienia w sprawie finansowania agencji.

28. Odpowiednie przepisy wspólnego podejścia załączonego do wspólnego oświadczenia Parlamentu Europejskiego, Rady Unii Europejskiej oraz Komisji Europejskiej w sprawie zdecentralizowanych agencji podpisanego w dniu 19 lipca 2012 r. powinny zostać należycie uwzględnione w procedurze budżetowej.

29. W przypadku gdy Rada Zarządzająca planuje utworzenie nowej szkoły europejskiej, należy odpowiednio zastosować podobną procedurę w odniesieniu do skutków jej utworzenia dla budżetu Unii.

CZĘŚĆ IV

OCHRONA BUDŻETU UNII: JAKOŚĆ I PORÓWNYWALNOŚĆ DANYCH DOTYCZĄCYCH BENEFICJENTÓW

30. Zgodnie z wnioskami Parlamentu Europejskiego oraz w odpowiedzi na pkt 24 konkluzji Rady Europejskiej z dni 17–21 lipca 2020 r., w celu wzmocnienia ochrony budżetu Unii oraz Instrumentu Unii Europejskiej na rzecz Odbudowy przed nadużyciami finansowymi i nieprawidłowościami, instytucje zgadzają się co do wprowadzenia ustandaryzowanych środków służących zbieraniu, porównywaniu i agregowaniu informacji i danych liczbowych dotyczących odbiorców i beneficjentów końcowych unijnego finansowania na potrzeby kontroli i audytu.

31. Aby zapewnić skuteczne kontrole i audyty, konieczne jest zbieranie danych o podmiotach, które ostatecznie korzystają – bezpośrednio lub pośrednio – z unijnego finansowania w ramach zarządzania dzielonego oraz projektów i reform wspieranych na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego Instrument na rzecz Odbudowy i Zwiększania Odporności, w tym również danych o beneficjentach rzeczywistych odbiorców finansowania. Przepisy dotyczące zbierania i przetwarzania takich danych będą musiały być zgodne z mającymi zastosowanie przepisami o ochronie danych.

32. Aby wzmocnić ochronę budżetu Unii, Komisja udostępni zintegrowany i interoperacyjny system do celów informowania i monitorowania, w tym również jednolite narzędzie eksploracji danych i punktowej oceny ryzyka, służące do dostępu do danych, o których mowa w pkt 31, i ich analizy z myślą o jego powszechnym zastosowaniu przez państwa członkowskie. System ten zapewniłby efektywne weryfikacje dotyczące konfliktów interesów, nieprawidłowości, kwestii podwójnego finansowania oraz wszelkiego niewłaściwego wykorzystania środków. Komisja, Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz inne unijne organy dochodzeniowe i kontrolne powinny mieć niezbędny dostęp do tych danych, tak aby mogły wykonywać swoje funkcje nadzorcze w zakresie kontroli i audytów, które mają być przeprowadzane w pierwszej kolejności przez państwa członkowskie, w celu wykrywania nieprawidłowości i prowadzenia dochodzeń administracyjnych w sprawie niewłaściwego wykorzystania danego unijnego finansowania, a także w celu uzyskania precyzyjnego przeglądu jego dystrybucji.

33. Bez uszczerbku dla prerogatyw instytucji wynikających z Traktatów, instytucje zobowiązują się do lojalnej współpracy w trakcie procedury ustawodawczej dotyczącej odnośnych aktów podstawowych w celu zapewnienia podjęcia działań następczych w związku z konkluzjami Rady Europejskiej z dni 17–21 lipca 2020 r., zgodnie z podejściem opisanym w niniejszej części.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 grudnia 2020 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

W imieniu Rady

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącą,

David Maria SASSOLI
Przewodniczący

Michael ROTH
Przewodniczący

Johannes HAHN

ZAŁĄCZNIK I

WSPÓŁPRACA MIĘDZYINSTYTUCJONALNA W TRAKCIE PROCEDURY BUDŻETOWEJ

Część A. Harmonogram procedury budżetowej

1. Z odpowiednim wyprzedzeniem przed rozpoczęciem procedury budżetowej instytucje uzgadniają co roku praktyczny harmonogram prac na podstawie stosowanej praktyki.
2. W celu zapewnienia, aby Parlament Europejski i Rada mogły wykonywać swoje prerogatywy budżetowe w sposób skuteczny, stanowiska w sprawie budżetu, przesunięcia środków lub inne powiadomienia skutkujące rozpoczęciem biegu terminów przedkładane są z uwzględnieniem wszelkich okresów przerw, których daty instytucje przekazały sobie nawzajem w odpowiednim czasie za pośrednictwem ich odpowiednich służb.

Część B. Priorytety procedury budżetowej

3. Z odpowiednim wyprzedzeniem przed przyjęciem projektu budżetu przez Komisję zwoływane są rozmowy trójstronne w celu poddania dyskusji ewentualnych priorytetów budżetu na kolejny rok budżetowy oraz wszelkich kwestii wynikających z wykonania budżetu na bieżący rok budżetowy, na podstawie informacji przekazanych przez Komisję zgodnie z pkt 37.

Część C. Sporządzenie projektu budżetu i aktualizacja preliminarzy

4. Instytucje inne niż Komisja mają przyjąć swoje preliminarze przed końcem marca.
5. Każdego roku Komisja przedstawia projekt budżetu ukazujący rzeczywiste potrzeby Unii w zakresie finansowania.
Komisja bierze pod uwagę:
 - a) przedstawione przez państwa członkowskie prognozy dotyczące funduszy strukturalnych;
 - b) zdolność do wykorzystania środków, przy jednoczesnym dążeniu do zachowania ścisłej zależności między środkami na zobowiązania i środkami na płatności;
 - c) możliwości rozpoczęcia realizacji nowych polityk poprzez projekty pilotażowe, nowe działania przygotowawcze lub zastosowaniu obu tych opcji, lub kontynuacji dobiegających końca działań wieloletnich, po ocenie możliwości zapewnienia aktu podstawowego w rozumieniu rozporządzenia finansowego (definicja aktu podstawowego, uwarunkowanie wykonania przyjęciem aktu podstawowego oraz wyjątki);
 - d) potrzebę zapewnienia, aby wszelkie zmiany wydatków w odniesieniu do poprzedniego roku były zgodne z ograniczeniami wynikającymi z dyscypliny budżetowej.
6. Instytucje unikają, na ile to możliwe, wprowadzania do budżetu pozycji obejmujących nieznaczące kwoty wydatków operacyjnych.
7. Parlament Europejski i Rada zobowiązują się również mieć na względzie ocenę możliwości wykonania budżetu zawartą w projektach sporządzanych przez Komisję oraz w związku z wykonaniem budżetu na bieżący rok budżetowy.
8. Mając na uwadze należyte zarządzanie finansami oraz ze względu na wpływ istotnych zmian tytułów i rozdziałów w ramach nomenklatury budżetowej na obowiązki służb Komisji w zakresie sprawozdań z zarządzania Parlament Europejski i Rada zobowiązują się poddawać wszelkie istotne zmiany dyskusji z Komisją podczas procedury pojednawczej.

9. Mając na uwadze lojalną i należytą współpracę instytucjonalną Parlament Europejski i Rada zobowiązują się do utrzymywania regularnych i aktywnych kontaktów na wszystkich szczeblach, za pośrednictwem swoich negocjatorów, podczas całej procedury budżetowej, a w szczególności podczas całego okresu pojednawczego, z myślą o osiągnięciu porozumienia. Parlament Europejski i Rada zobowiązują się do zapewniania terminowej i stałej wzajemnej wymiany stosownych informacji i dokumentów zarówno na szczeblu formalnym, jak i nieformalnym, oraz do odbywania w razie potrzeby posiedzeń technicznych lub nieformalnych podczas okresu pojednawczego, we współpracy z Komisją. Komisja zapewnia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie terminowy i równy dostęp do informacji i dokumentów.
10. Do czasu zwołania komitetu pojednawczego Komisja może w razie potrzeby przedłożyć listy w sprawie poprawek do projektu budżetu zgodnie z art. 314 ust. 2 TFUE, w tym również list w sprawie poprawek aktualizujący w szczególności preliminarz wydatków na rolnictwo. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie informacje dotyczące aktualizacji gdy tylko są one dostępne. Ponadto Komisja dostarcza Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wszelkie należyte uzasadnienia, jakich mogą one wymagać.

Część D. Procedura budżetowa przed procedurą pojednawczą

11. Rozmowy trójstronne są zwoływane z odpowiednim wyprzedzeniem przed czytaniem w Radzie, aby umożliwić instytucjom wymianę ich poglądów na temat projektu budżetu.
12. Aby Komisja mogła w odpowiednim czasie ocenić wykonalność poprawek przewidzianych przez Parlament Europejski i Radę, dotyczących utworzenia nowych działań przygotowawczych lub projektów pilotażowych, lub przedłużenia istniejących, Parlament Europejski i Rada informują Komisję o swoich zamiarach w tym względzie, tak aby pierwsza dyskusja mogła się odbyć już podczas tej rundy rozmów trójstronnych.
13. Rozmowy trójstronne można zwołać przed głosowaniem na posiedzeniu plenarnym Parlamentu Europejskiego.

Część E. Procedura pojednawcza

14. Jeżeli Parlament Europejski przyjmuje poprawki do stanowiska Rady, przewodniczący Rady – w trakcie tego samego posiedzenia plenarnego – zapoznaje się z rozbieżnościami w stanowiskach obu instytucji oraz udziela przewodniczącemu Parlamentu Europejskiego zgody na natychmiastowe zwołanie komitetu pojednawczego. Pismo zwołujące komitet pojednawczy przesyła się nie później niż w pierwszym dniu roboczym w tygodniu następującym po zakończeniu sesji miesięcznej Parlamentu, w trakcie której przeprowadzono głosowanie plenarne, a okres pojednawczy rozpoczyna się następnego dnia. Trwający 21 dni okres oblicza się zgodnie z rozporządzeniem Rady (EWG, Euratom) nr 1182/71 ⁽¹⁾.
15. Jeżeli Rada nie może wyrazić zgody na wszystkie poprawki przyjęte przez Parlament Europejski, powinna potwierdzić swoje stanowisko w piśmie przesłanym przed zaplanowanym terminem pierwszego posiedzenia podczas okresu pojednawczego. W takim przypadku komitet pojednawczy postępuje zgodnie z warunkami określonymi w kolejnych punktach.
16. Komitetowi pojednawczemu przewodniczą wspólnie przedstawiciele Parlamentu Europejskiego i Rady. Posiedzeniom komitetu pojednawczego przewodniczy współprzewodniczący z instytucji będącej gospodarzem posiedzenia. Każda instytucja wyznacza, zgodnie ze swym regulaminem wewnętrznym, reprezentujących ją uczestników na każde posiedzenie oraz określa mandat negocjacyjny. Parlament Europejski i Rada są reprezentowane w komitecie pojednawczym na odpowiednim szczeblu, co pozwala każdej delegacji na polityczne zobowiązanie jej instytucji oraz umożliwia dokonanie rzeczywistych postępów w wypracowywaniu ostatecznego porozumienia.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG, Euratom) nr 1182/71 z dnia 3 czerwca 1971 r. określające zasady mające zastosowanie do okresów, dat i terminów (Dz.U. L 124 z 8.6.1971, s. 1).

17. Zgodnie z art. 314 ust. 5 akapit drugi TFUE Komisja uczestniczy w pracach komitetu pojednawczego oraz podejmuje wszelkie niezbędne inicjatywy rzecz myślą o zbliżeniu stanowisk Parlamentu Europejskiego i Rady.
18. Rozmowy trójstronne odbywają się na różnych szczeblach reprezentacji przez cały czas trwania procedury pojednawczej, w celu rozstrzygnięcia nierozwiązanych kwestii oraz przygotowania gruntu pod porozumienie wypracowywane w ramach komitetu pojednawczego.
19. Posiedzenia komitetu pojednawczego i rozmowy trójstronne odbywają się na zmianę w pomieszczeniach Parlamentu Europejskiego i Rady, z myślą o zapewnieniu równego podziału zasobów, w tym również w zakresie tłumaczenia konferencyjnego.
20. Daty posiedzeń komitetu pojednawczego oraz rozmów trójstronnych ustala się z wyprzedzeniem w drodze porozumienia między instytucjami.
21. Komitetowi pojednawczemu udostępnia się wspólny pakiet dokumentów (zwany dalej „dokumentami bazowymi”) zawierających porównanie poszczególnych etapów procedury budżetowej ^(?). Dokumenty te obejmują dane liczbowe według poszczególnych linii, łączne kwoty według działów WRF, a także skonsolidowany dokument zawierający dane liczbowe i uwagi odnoszące się do wszystkich linii budżetowych uznanych za technicznie „otwarte”. Bez uszczerbku dla ostatecznej decyzji komitetu pojednawczego, w odrębnym dokumencie wyszczególnia się wszystkie linie budżetowe uznane za technicznie zamknięte ^(?). Dokumenty te klasyfikuje się według nomenklatury budżetowej.

Do dokumentów bazowych przeznaczonych dla komitetu pojednawczego dołącza się również inne dokumenty, w tym również pismo Komisji w sprawie wykonalności dotyczące stanowiska Rady i poprawek Parlamentu Europejskiego oraz wszelkie pisma z innych instytucji dotyczące stanowiska Rady lub poprawek Parlamentu Europejskiego.
22. Z myślą o osiągnięciu porozumienia przed upływem okresu pojednawczego, w trakcie rozmów trójstronnych:
 - a) określa się zakres negocjacji kwestii budżetowych, którymi należy się zająć;
 - b) zatwierdza się wykaz linii budżetowych uznanych za technicznie zamknięte, z zastrzeżeniem ostatecznego porozumienia w sprawie całego budżetu na dany rok budżetowy;
 - c) poddaje się dyskusji kwestie określone w lit. a) z myślą o wypracowaniu ewentualnych porozumień, które ma zatwierdzić komitet pojednawczy;
 - d) poddaje się dyskusji kwestie tematyczne, w tym również według działów WRF.
Wstępne wnioski wyciąga się wspólnie podczas lub w bezpośrednim następstwie każdej rundy rozmów trójstronnych; jednocześnie ustala się porządek obrad kolejnego posiedzenia. Wnioski te zostają zapisane przez instytucję organizującą daną rundę rozmów trójstronnych i zostają uznane za tymczasowo zatwierdzone po upływie 24 godzin, bez uszczerbku dla ostatecznej decyzji komitetu pojednawczego.
23. Wnioski z rozmów trójstronnych oraz dokument do ewentualnego zatwierdzenia są dostępne na posiedzeniach komitetu pojednawczego, wraz z liniami budżetowymi, w odniesieniu do których w trakcie rozmów trójstronnych zostało wypracowane wstępne porozumienie.
24. Wspólny projekt przewidziany w art. 314 ust. 5 TFUE sporządzany jest przez sekretariat Parlamentu Europejskiego i sekretariat Rady, z pomocą Komisji. Projekt ten składa się z pisma przewodniego kierowanego przez przewodniczących obu delegacji do przewodniczących Parlamentu Europejskiego i Rady, zawierającego datę porozumienia osiągniętego na posiedzeniu komitetu pojednawczego, oraz załączników, które obejmują:
 - a) dane liczbowe według poszczególnych linii w odniesieniu do wszystkich pozycji budżetowych oraz zbiorcze dane liczbowe według działów WRF;

^(?) Poszczególne etapy obejmują: budżet na bieżący rok budżetowy (w tym również przyjęte budżety korygujące); wstępny projekt budżetu; stanowisko Rady w sprawie projektu budżetu; poprawki Parlamentu Europejskiego do stanowiska Rady oraz listy w sprawie poprawek przedstawione przez Komisję (o ile nie zostały one jeszcze w pełni zatwierdzone przez instytucje).

^(?) Linia budżetowa uznana za technicznie zamkniętą to linia, w odniesieniu do której nie istnieją rozbieżności między Parlamentem Europejskim a Radą i w odniesieniu do której nie przedstawiono listu w sprawie poprawek.

- b) skonsolidowany dokument, ze wskazaniem danych liczbowych i końcowego tekstu wszystkich linii, które zostały zmienione w trakcie procedury pojednawczej,
- c) wykaz linii, które nie zostały zmienione względem projektu budżetu lub stanowiska Rady w sprawie tego projektu.

Komitet pojednawczy może również zatwierdzić wnioski i ewentualne wspólne oświadczenia odnoszące się do budżetu.

25. Wspólny projekt zostaje przetłumaczony na wszystkie języki urzędowe instytucji Unii (przez służby Parlamentu Europejskiego) i przedkładany jest do zatwierdzenia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie w okresie 14 dni od dnia porozumienia w sprawie wspólnego projektu, o którym mowa w pkt 24.

Budżet podlega ostatecznej weryfikacji prawno-językowej po przyjęciu wspólnego projektu; załączniki do wspólnego projektu zostają połączone z liniami budżetowymi, które nie zostały zmienione w trakcie procedury pojednawczej.

26. Instytucja organizująca posiedzenie (rozmowy trójstronne lub posiedzenie pojednawcze) zapewnia tłumaczenie obrad zgodnie z pełnym systemem językowym mającym zastosowanie do posiedzeń komitetu pojednawczego oraz doraźnym systemem językowym w odniesieniu do rozmów trójstronnych.

Instytucja organizująca posiedzenie zapewnia powielenie i rozprowadzenie dokumentów roboczych.

Służby instytucji współpracują w zakresie rejestrowania wyników negocjacji w celu sfinalizowania wspólnego projektu.

Część F. Budżety korygujące

Zasady ogólne

27. Mając na uwadze, że budżety korygujące często koncentrują się na konkretnych, a niekiedy pilnych kwestiach, instytucje uzgadniają następujące zasady w celu zapewnienia odpowiedniej współpracy międzyinstytucjonalnej umożliwiającej płynny i sprawny proces decyzyjny dotyczący budżetów korygujących, o ile to możliwe bez konieczności zwoływania w tym celu posiedzenia pojednawczego.
28. Na ile to możliwe, instytucje dokładają starań, aby ograniczyć liczbę budżetów korygujących.

Harmonogram prac

29. Komisja informuje z wyprzedzeniem Parlament Europejski i Radę o ewentualnych datach przyjęcia projektów budżetów korygujących, bez uszczerbku dla ostatecznej daty ich przyjęcia.
30. Parlament Europejski i Rada dokładają starań, zgodnie ze swoimi regulaminami wewnętrznymi, aby rozpatrzyć zaproponowany przez Komisję projekt budżetu korygującego jak najszybciej po przyjęciu go przez Komisję.
31. W celu przyspieszenia procedury Parlament Europejski i Rada zapewniają, aby ich harmonogramy prac były w miarę możliwości skoordynowane, tak aby procedura mogła zostać przeprowadzona w sposób spójny i sprzyjający zbliżeniu stanowisk. Starają się zatem jak najszybciej opracować orientacyjny harmonogram poszczególnych etapów prowadzących do ostatecznego przyjęcia budżetu korygującego.

Parlament Europejski i Rada biorą pod uwagę stosunkowo pilny charakter budżetu korygującego oraz konieczność zatwierdzenia go w odpowiednim czasie, tak aby mógł on wejść w życie w roku budżetowym, którego dotyczy.

Współpraca podczas czytań

32. Instytucje współpracują ze sobą w dobrej wierze podczas całej procedury, aby umożliwić w najwyższym możliwym stopniu przyjęcie budżetów korygujących na wczesnym etapie procedury.

W stosownych przypadkach, oraz gdy istnieje ryzyko rozbieżności, Parlament Europejski lub Rada, przed zajęciem ostatecznego stanowiska w sprawie budżetu korygującego przez każdą z tych instytucji, lub też Komisja, w dowolnym momencie, mogą zaproponować zwołanie specjalnej rundy rozmów trójstronnych w celu poddania dyskusji rozbieżności oraz podjęcia próby osiągnięcia kompromisu.

33. Wszystkie projekty budżetów korygujących zaproponowane przez Komisję, ale jeszcze nie zatwierdzone ostatecznie, systematycznie wpisuje się do porządku obrad rozmów trójstronnych planowanych w toku corocznej procedury budżetowej. Komisja przedstawia projekty budżetów korygujących, a Parlament Europejski i Rada informują o swoim stanowisku, o ile to możliwe, przed datą rozmów trójstronnych.
34. Jeżeli w trakcie rozmów trójstronnych dojdzie do zawarcia kompromisu, Parlament Europejski i Rada zobowiązują się do uwzględnienia wyniku tych rozmów podczas debaty nad budżetem korygującym zgodnie z TFUE i swoimi regulaminami wewnętrznymi.

Współpraca po czytaniach

35. Jeżeli Parlament Europejski zatwierdzi stanowisko Rady bez poprawek, budżet korygujący zostaje przyjęty zgodnie z TFUE.
36. Jeżeli Parlament Europejski przyjmie poprawki większością głosów wchodzących w jego skład członków, zastosowanie ma art. 314 ust. 4 lit. c) TFUE. Przed posiedzeniem komitetu pojednawczego zwołane jednak zostaną rozmowy trójstronne:
- jeżeli w trakcie tych rozmów trójstronnych osiągnięte zostanie porozumienie, a Parlament Europejski i Rada zatwierdzą wyniki tych rozmów, procedura pojednawcza zostaje zakończona wymianą pism bez posiedzenia komitetu pojednawczego;
 - jeżeli w trakcie tych rozmów trójstronnych nie zostanie osiągnięte porozumienie, komitet pojednawczy spotyka się i organizuje swoje prace stosownie do okoliczności, z myślą o zakończeniu w miarę możliwości procesu decyzyjnego przed upływem terminu wynoszącego 21 dni, określonego w art. 314 ust. 5 TFUE. Prace komitetu pojednawczego mogą zakończyć się wymianą pism.

Część G. Wykonanie budżetu, płatności i zobowiązania pozostające do realizacji (RAL)

37. Z uwagi na potrzebę zapewnienia należytego rozłożenia w czasie całkowitych środków na płatności względem środków na zobowiązania, tak aby uniknąć wszelkich nieprawidłowych przeniesień zobowiązań pozostających do realizacji na kolejny rok, instytucje uzgadniają, że będą ściśle monitorować prognozy dotyczące płatności i poziom zobowiązań pozostających do realizacji, aby ograniczyć ryzyko utrudniania realizacji programów Unii z powodu braku środków na płatności pod koniec obowiązywania WRF.

Aby zapewnić kontrolowalny poziom i profil płatności we wszystkich działach, zasady dotyczące umorzeń, w szczególności umorzeń automatycznych, stosuje się ściśle w odniesieniu do wszystkich działów.

Podczas procedury budżetowej instytucje regularnie spotykają się, aby wspólnie ocenić aktualną sytuację i prognozy wykonania budżetu w bieżącym roku i w przyszłych latach budżetowych. Ocena ta przybiera formę specjalnych międzyinstytucjonalnych posiedzeń na odpowiednim szczeblu, przed którymi Komisja przedstawia szczegółowo aktualną sytuację, w podziale na poszczególne fundusze i państwa członkowskie, dotyczącą realizacji płatności, przesunięć środków, otrzymanych wniosków o zwrot kosztów oraz zmienionych prognoz, w tym również, w stosownych przypadkach, prognoz długoterminowych. W szczególności, aby zapewnić możliwość wypełniania przez Unię wszystkich jej zobowiązań finansowych wynikających z istniejących i przyszłych zobowiązań w okresie 2021–2027 zgodnie z art. 323 TFUE, Parlament Europejski i Rada analizują i poddają dyskusji szacunki Komisji dotyczące wymaganego poziomu środków na płatności.

Część H. Współpraca w odniesieniu do Instrumentu Unii Europejskiej na rzecz Odbudowy (*)

38. Wyłącznie w celu zaradzenia skutkom kryzysu związanego z COVID-19 Komisja będzie uprawniona do zaciągnięcia w imieniu Unii pożyczek na rynkach kapitałowych do wysokości 750 000 mln EUR w cenach z 2018 r., z czego maksymalnie 390 000 mln EUR w cenach z 2018 r. może być wykorzystane na wydatki, a maksymalnie 360 000 mln EUR w cenach z 2018 r. może być wykorzystane na udzielanie pożyczek zgodnie z art. 5 ust. 1 decyzji w sprawie zasobów własnych. Zgodnie z rozporządzeniem w sprawie EURI, kwota, która ma zostać wykorzystana na wydatki, stanowi, na potrzeby art. 21 ust. 5 rozporządzenia finansowego, zewnętrzne dochody przeznaczone na określony cel.
39. Instytucje zgadzają się co do tego, że rolę Parlamentu Europejskiego i Rady, działających jako władza budżetowa, należy wzmocnić w odniesieniu do zewnętrznych dochodów przeznaczonych na określony cel w ramach Instrumentu Unii Europejskiej na rzecz Odbudowy, z myślą o zapewnieniu właściwego nadzoru nad wykorzystaniem takich dochodów oraz udziału w ich wykorzystaniu, w granicach określonych w rozporządzeniu w sprawie EURI oraz, stosownie do przypadku, w odpowiednim prawodawstwie sektorowym. Instytucje zgadzają się również co do potrzeby zapewnienia pełnej przejrzystości i eksponowania wszystkich środków finansowych w ramach Instrumentu Unii Europejskiej na rzecz Odbudowy.

Zewnętrzne dochody przeznaczone na określony cel w ramach Instrumentu Unii Europejskiej na rzecz Odbudowy

40. Ze względu na potrzebę zapewnienia odpowiedniego udziału Parlamentu Europejskiego i Rady w zarządzaniu zewnętrznymi dochodami przeznaczonymi na określony cel w ramach Instrumentu Unii Europejskiej na rzecz Odbudowy, instytucje zgadzają się co do procedury określonej w pkt 41–46.
41. Komisja przekaze szczegółowe informacje wraz z projektem preliminarza w kontekście procedury budżetowej. Informacje takie obejmują szczegółowe szacunki środków na zobowiązania i środków na płatności, a także zobowiązań prawnych, z podziałem na poszczególne działy i programy, do których przypisuje się dochody przeznaczone na określony cel na podstawie rozporządzenia w sprawie EURI. Komisja przekaze wszelkie dodatkowe odnośne informacje, o które wystąpią Parlament Europejski lub Rada. Komisja dołączy do projektu budżetu dokument zawierający wszystkie odnośne informacje dotyczące Instrumentu Unii Europejskiej na rzecz Odbudowy, łącznie z tabelami zbiorczymi zawierającymi zestawienie środków budżetowych i dochodów przeznaczonych na określony cel w ramach Instrumentu Unii Europejskiej na rzecz Odbudowy. Dokument ten będzie częścią załącznika do budżetu ogólnego Unii dotyczącego zewnętrznych dochodów przeznaczonych na określony cel, przewidzianego w pkt 44.
42. Komisja będzie regularnie przedstawiać aktualizacje informacji, o których mowa w pkt 41, w trakcie całego roku budżetowego, co najmniej przed każdym specjalnym posiedzeniem, o którym mowa w pkt 45. Komisja udostępni odnośne informacje Parlamentowi Europejskiemu i Radzie na czas, aby umożliwić rzeczowe dyskusje i obrady dotyczące odpowiednich dokumentów w zakresie planowania, w tym również przed przyjęciem przez Komisję stosownych decyzji.
43. Instytucje będą spotykać się regularnie w kontekście procedury budżetowej w celu dokonania wspólnej oceny wykonania zewnętrznych dochodów przeznaczonych na określony cel w ramach Instrumentu Unii Europejskiej na rzecz Odbudowy, w szczególności aktualnej sytuacji i perspektyw, a także poddania dyskusji rocznych szacunków przekazywanych wraz z odpowiednimi projektami budżetów oraz ich podziału, z należyтым uwzględnieniem ograniczeń i warunków określonych w rozporządzeniu w sprawie EURI oraz, stosownie do przypadku, w odpowiednim prawodawstwie sektorowym.
44. Parlament Europejski i Rada dołączą w formie załącznika do budżetu ogólnego Unii dokument przedstawiający wszystkie linie budżetowe, w których zapisano dochody przeznaczone na określony cel w ramach Instrumentu Unii Europejskiej na rzecz Odbudowy. Wykorzystają one ponadto strukturę budżetu służącą uwzględnieniu dochodów przeznaczonych na określony cel w ramach Instrumentu Unii Europejskiej na rzecz Odbudowy, a w szczególności uwagi do budżetu, w celu sprawowania należytej kontroli nad wykorzystaniem tych dochodów. Zgodnie z art. 22 rozporządzenia finansowego Parlament Europejski i Rada włączą do zestawienia wydat-

(*) W przypadku przedłożenia przez Komisję wniosku dotyczącego aktu Rady na podstawie art. 122 TFUE, który może mieć istotny wpływ na budżet, zastosowanie ma procedura określona we wspólnym oświadczeniu Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji z dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie kontroli budżetowej w odniesieniu do nowych wniosków opartych na art. 122 TFUE, które mogą mieć istotny wpływ na budżet Unii (Dz.U. C 444 z 22.12.2020, s. 5).

ków uwagi, w tym również uwagi ogólne, wskazujące, w których liniach budżetowych można zapisać środki odpowiadające dochodom przeznaczonym na określony cel na podstawie rozporządzenia w sprawie EURI, oraz określające odnośne kwoty. Komisja, wykonując swoje zadanie wykonania dochodów przeznaczonych na określony cel, zobowiązuje się do należytego uwzględniania takich uwag.

45. Instytucje uzgadniają, że będą organizować specjalne posiedzenia międzyinstytucjonalne na odpowiednim szczeblu z myślą o dokonywaniu oceny aktualnej sytuacji i perspektyw w zakresie dochodów przeznaczonych na określony cel w ramach Instrumentu Unii Europejskiej na rzecz Odbudowy. Posiedzenia te będą się odbywać co najmniej trzy razy w ciągu roku budżetowego bezpośrednio przed budżetowymi rozmowami trójstronnymi lub po nich. Ponadto instytucje spotykają się na zasadzie *ad hoc* na uzasadniony wniosek jednej z nich. Parlament Europejski i Rada mogą w dowolnym momencie przedstawić uwagi na piśmie dotyczące wykonania dochodów przeznaczonych na określony cel. Komisja zobowiązuje się do należytego uwzględniania wszelkich uwag i sugestii przedstawionych przez Parlament Europejski i Radę. Posiedzenia te mogą dotyczyć znaczących odchyień w wydatkach Instrumentu Unii Europejskiej na rzecz Odbudowy, zgodnie z pkt 46.
46. Komisja przekazuje szczegółowe informacje dotyczące wszelkich odchyień od jej pierwotnych prognoz przed każdym specjalnym posiedzeniem międzyinstytucjonalnym, o czym mowa w pkt 45, oraz na zasadzie *ad hoc* w przypadku wystąpienia znaczącego odchylenia. Odchylenie od prognozowanych wydatków Instrumentu Unii Europejskiej na rzecz Odbudowy jest znaczące, jeżeli wydatki odbiegają od prognozy o więcej niż 10 % w odniesieniu do danego roku budżetowego i danego programu. W przypadku znaczących odchyień od pierwotnych prognoz instytucje poddadzą dyskusji tę kwestię, jeżeli Parlament Europejski lub Rada zwrócą się z takim wnioskiem w ciągu dwóch tygodni po powiadomieniu o takim znaczącym odchyleniu. Instytucje dokonają wspólnie oceny tej kwestii w celu wypracowania wspólnego stanowiska w ciągu trzech tygodni od wniosku instytucji o zwołanie posiedzenia. Komisja w jak największym stopniu uwzględni wszelkie otrzymane uwagi. Komisja zobowiązuje się do niepodejmowania jakichkolwiek decyzji do czasu zakończenia obrad lub upływu terminu trzech tygodni. W tym ostatnim przypadku Komisja należyście uzasadnia swoją decyzję. W pilnych przypadkach instytucje mogą uzgodnić skrócenie terminów o tydzień.

Pożyczki udzielane w ramach Instrumentu Unii Europejskiej na rzecz Odbudowy

47. Aby zapewnić pełne informacje, a także przejrzystość i eksponowanie w odniesieniu do komponentu udzielania pożyczek Instrumentu Unii Europejskiej na rzecz Odbudowy, Komisja przekaze szczegółowe informacje dotyczące pożyczek udzielonych państwom członkowskim w ramach Instrumentu Unii Europejskiej na rzecz Odbudowy wraz ze swoim projektem preliminarza, zwracając przy tym zwiększoną uwagę na informacje szczególnie chronione.
48. Informacje o pożyczkach w ramach Instrumentu Unii Europejskiej na rzecz Odbudowy zostaną przedstawione w budżecie zgodnie z wymogami art. 52 ust. 1 lit. d) rozporządzenia finansowego i będą również obejmować załącznik, o którym mowa w ppkt (iii) tej litery.

ZAŁĄCZNIK II

WSPÓŁPRACA MIĘDZYINSTYTUCJONALNA W ZAKRESIE HARMONOGRAMU WPROWADZANIA NOWYCH ZASOBÓW WŁASNYCH**Preambuła**

- A. Instytucje zobowiązują się do lojalnej i przejrzystej współpracy oraz do działania na rzecz realizacji harmonogramu wprowadzania nowych zasobów własnych w okresie obowiązywania WRF 2021–2027.
- B. Instytucje uznają znaczenie kontekstu Instrumentu Unii Europejskiej na rzecz Odbudowy, w którym należy wprowadzić nowe zasoby własne.
- C. Wyłącznie w celu zaradzenia skutkom kryzysu związanego z COVID-19 Komisja będzie uprawniona – na mocy art. 5 ust. 1 decyzji w sprawie zasobów własnych – do zaciągnięcia w imieniu Unii pożyczek na rynkach kapitałowych do wysokości 750 000 mln EUR w cenach z 2018 r., z czego maksymalnie 390 000 mln EUR w cenach z 2018 r. może być wykorzystane na wydatki zgodnie z art. 5 ust. 1 lit. b) tej decyzji.
- D. Spłata kwoty głównej takich środków finansowych wykorzystanych na wydatki w ramach Instrumentu Unii Europejskiej na rzecz Odbudowy oraz odpowiednich należnych odsetek będzie musiała zostać sfinansowana z budżetu ogólnego Unii, w tym z wystarczających wpływów z tytułu nowych zasobów własnych wprowadzonych po 2021 r. Wszystkie odpowiednie zobowiązania zostaną w pełni spłacone najpóźniej do dnia 31 grudnia 2058 r. zgodnie z art. 5 ust. 2 akapit drugi decyzji w sprawie zasobów własnych. Roczne kwoty należne będą zależeć od terminów zapadalności wyemitowanych obligacji oraz od strategii spłaty zadłużenia, przy jednoczesnym przestrzeganiu limitu dotyczącego spłaty kwoty głównej środków finansowych, o którym mowa w akapicie trzecim tego ustępu, ustalonego na 7,5 % kwoty maksymalnej wykorzystywanej na wydatki, o której mowa w art. 5 ust. 1 lit. b) tej decyzji.
- E. Wydatki z budżetu Unii związane ze spłatą Instrumentu Unii Europejskiej na rzecz Odbudowy nie powinny prowadzić do nieuzasadnionego zmniejszenia wydatków na programy lub instrumentów inwestycyjnych w ramach WRF. Pożądane jest również ograniczenie zwiększania zasobów własnych opartych na DNB w odniesieniu do państw członkowskich.
- F. W związku z powyższym oraz w celu zwiększenia wiarygodności i stabilności planu spłaty Instrumentu Unii Europejskiej na rzecz Odbudowy, instytucje będą dążyć do wprowadzenia wystarczających nowych zasobów własnych z myślą o pokryciu kwoty odpowiadającej spodziewanym wydatkom związanym ze spłatą. Zgodnie z zasadą uniwersalności nie oznaczałoby to przydzielania ani przeznaczania jakichkolwiek konkretnych zasobów własnych na określone rodzaje wydatków.
- G. Instytucje uznają, że wprowadzenie koszyka nowych zasobów własnych powinno być wsparciem dla odpowiedniego finansowania wydatków Unii w ramach WRF, przy jednoczesnym zmniejszeniu udziału krajowych wkładów opartych na DNB w finansowaniu budżetu rocznego Unii. Dywersyfikacja źródeł dochodów mogłaby z kolei ułatwić osiągnięcie lepszego ukierunkowania wydatków na poziomie Unii na obszary priorytetowe i wspólne dobra publiczne, przy zapewnieniu większej efektywności w porównaniu z wydatkowaniem krajowym.
- H. W związku z tym nowe zasoby własne powinny być dostosowane do celów polityki Unii i powinny wspierać priorytety Unii, takie jak Europejski Zielony Ład i Europa na miarę ery cyfrowej, a także powinny przyczyniać się do sprawiedliwego opodatkowania oraz do wzmocnienia walki z oszustwami podatkowymi i uchylaniem się od opodatkowania.
- I. Instytucje zgadzają się, że nowe zasoby własne powinny być, w miarę możliwości, zaprojektowane w sposób umożliwiający generowanie tzw. „świeżych pieniędzy”. Równoległe dążą one do ograniczenia biurokracji i zmniejszenia obciążeń przedsiębiorstw, zwłaszcza małych i średnich przedsiębiorstw (MSP), oraz obywateli.
- J. Nowe zasoby własne powinny spełniać kryteria prostoty, przejrzystości, przewidywalności i sprawiedliwości. Obliczanie, przesunięcie środków i kontrola nowych zasobów własnych nie powinny prowadzić do nadmiernych obciążeń administracyjnych instytucji unijnych i administracji krajowych.
- K. Z uwagi na uciążliwe wymogi proceduralne przy wprowadzaniu nowych zasobów własnych, instytucje zgadzają się, że niezbędną reformę systemu zasobów własnych należy przeprowadzić przy ograniczonej liczbie przeglądów decyzji w sprawie zasobów własnych.

- L. Instytucje zgadzają się zatem współpracować w okresie 2021–2027 na podstawie zasad określonych w niniejszym załączniku, aby dążyć do wprowadzenia nowych zasobów własnych zgodnie z harmonogramem określonym w części B i określonymi w nim terminami.
- M. Instytucje uznają również znaczenie narzędzi lepszego stanowienia prawa określonych w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽¹⁾, w szczególności znaczenie oceny skutków.

Część A. Zasady wdrażania

1. Komisja przedstawi niezbędne wnioski ustawodawcze dotyczące nowych zasobów własnych oraz potencjalnych innych nowych zasobów własnych, o których mowa w pkt 10, zgodnie z zasadami lepszego stanowienia prawa. W tym kontekście należy uwzględnić sugestie Parlamentu Europejskiego i Rady. Tym wnioskom ustawodawczym będą towarzyszyły stosowne przepisy wykonawcze dotyczące zasobów własnych.
2. Instytucje uzgadniają następujące zasady przewodnie dotyczące wprowadzenia koszyka nowych zasobów własnych:
 - a) pozyskanie poprzez nowe zasoby własne kwoty wystarczającej do pokrycia ogólnych spodziewanych wydatków na spłatę kwoty głównej i odsetek z tytułu środków pożyczonych, które mają być wykorzystane na wydatki, o których mowa w art. 5 ust. 1 lit. b) decyzji w sprawie zasobów własnych, przy jednoczesnym poszanowaniu zasady uniwersalności. Dochody z zasobów własnych stanowiące nadwyżkę względem potrzeb w zakresie spłaty wykorzystuje się nadal do finansowania budżetu Unii jako dochody ogólne zgodnie z zasadą uniwersalności;
 - b) wydatki na pokrycie kosztów finansowania Instrumentu Unii Europejskiej na rzecz Odbudowy nie prowadzą do zmniejszenia wydatków w ramach programów i funduszy unijnych;
 - c) dostosowanie zasobów własnych do priorytetów Unii, takich jak walka ze zmianą klimatu, gospodarka o obiegu zamkniętym, Europa na miarę ery cyfrowej, oraz przyczynianie się do sprawiedliwego opodatkowania oraz wzmocnienia walki z oszustwami podatkowymi i uchylaniem się od opodatkowania;
 - d) przestrzeganie kryteriów prostoty, przejrzystości i sprawiedliwości;
 - e) zapewnianie stabilności i przewidywalności przepływu dochodów;
 - f) niepowodowanie nadmiernych obciążeń administracyjnych instytucji unijnych i administracji krajowych;
 - g) w miarę możliwości – generowanie dodatkowych „świeżych” dochodów;
 - h) równoległe – dążenie do ograniczenia biurokracji i zmniejszenia obciążeń przedsiębiorstw, zwłaszcza MŚP, oraz obywateli.
3. Parlament Europejski i Rada będą bez zbędnej zwłoki analizować, poddawać dyskusji i procedować wnioski ustawodawcze, o których mowa w pkt 1, zgodnie z ich wewnętrznymi procedurami z myślą o ułatwieniu szybkiego podjęcia decyzji. Po przedstawieniu wniosków przez Komisję posłowie do Parlamentu Europejskiego i przedstawiciele Rady będą, w toku prowadzonych przez nich rozmów, spotykać się w obecności przedstawicieli Komisji w celu wzajemnego informowania się o aktualnej sytuacji. Ponadto instytucje będą prowadzić regularny dialog w celu dokonywania przeglądu postępów w realizacji harmonogramu.

Część B. Harmonogram wprowadzania nowych zasobów własnych

Etap pierwszy: 2021

4. W pierwszej kolejności zostanie wprowadzony nowy rodzaj zasobów własnych, który będzie miał zastosowanie od dnia 1 stycznia 2021 r. i na który złoży się udział z dochodów z krajowego wkładu obliczonego od wagi odpadów opakowaniowych z tworzyw sztucznych niepoddawanych recyklingowi, jak przewidziano w decyzji w sprawie zasobów własnych. Decyzja ta ma wejść w życie w styczniu 2021 r., z zastrzeżeniem jej zatwierdzenia przez państwa członkowskie zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi.

⁽¹⁾ Porozumienie międzyinstytucjonalne pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej a Komisją Europejską z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa (Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1).

5. Komisja przyspieszy swoje prace oraz, w następstwie ocen skutków zainicjowanych w 2020 r., przedstawi do czerwca 2021 r. wniosek w sprawie mechanizmu dostosowywania cen na granicach z uwzględnieniem emisji CO₂ oraz wniosek w sprawie opłaty cyfrowej, a także towarzyszący im wniosek w sprawie wprowadzenia nowych zasobów własnych na tej podstawie, z myślą o ich wprowadzeniu najpóźniej do dnia 1 stycznia 2023 r.
6. Wiosną 2021 r. Komisja dokona przeglądu unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji, łącznie z możliwością rozszerzenia go na sektor lotniczy i morski. Do czerwca 2021 r. Komisja zaproponuje nowy rodzaj zasobów własnych oparty na unijnym systemie handlu uprawnieniami do emisji.
7. Instytucje zgadzają się, że mechanizm dostosowywania cen na granicach z uwzględnieniem emisji CO₂ oraz unijny system handlu uprawnieniami do emisji są wzajemnie powiązane pod względem tematycznym i że w związku z tym uzasadnione byłoby poddanie ich dyskusji w tym samym duchu.

Etap drugi: 2022 i 2023

8. W następstwie procedur mających zastosowanie na mocy Traktatów oraz z zastrzeżeniem zatwierdzenia przez państwa członkowskie zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi, przewiduje się wprowadzenie tych nowych zasobów własnych do dnia 1 stycznia 2023 r.
9. Rada przeprowadzi dyskusje dotyczące tych nowych zasobów własnych najpóźniej do dnia 1 lipca 2022 r., z myślą o ich wprowadzeniu do dnia 1 stycznia 2023 r.

Etap trzeci: 2024–2026

10. Na podstawie ocen skutków Komisja zaproponuje dodatkowe nowe zasoby własne, które mogłyby obejmować podatek od transakcji finansowych oraz wkład finansowy związany z sektorem przedsiębiorstw lub nową wspólną podstawę opodatkowania osób prawnych. Komisja postara się przedłożyć stosowny wniosek do czerwca 2024 r.
 11. W następstwie procedur mających zastosowanie na mocy Traktatów oraz z zastrzeżeniem zatwierdzenia przez państwa członkowskie zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi, przewiduje się wprowadzenie tych dodatkowych nowych zasobów własnych do dnia 1 stycznia 2026 r.
 12. Rada przeprowadzi dyskusje dotyczące tych nowych zasobów własnych najpóźniej do dnia 1 lipca 2025 r., z myślą o ich wprowadzeniu do dnia 1 stycznia 2026 r.
-